

Ivana

*two beer
or not
two beer*

Rok narození: **1968**

Místo narození: **Rakovník**

Na ulici: **37 let (od 14 let)**

Důvod: **útek z domova**

Povaha: **rázná, dobrosrdečná,
extrovertní**

Bydlel: **na hlavním nádraží,
v maringotce, ve stanu**

„Na ulici podle mě není vůbec nic pozitivního,
to si jenom lidi tak představují. Svoboda?

Na ulici to není nic svobodného, akorát
je člověk odkázanej na z ruky do huby.

A stejně nakonec závidí lidem jejich obyčejné
problémy... a že se může ožrat? To není
pozitivní. Tam přežívá jen ožralej. A bát se
každý den, jestli se ráno probudíš nebo kde se
dneska vyspíš, na tom nic pozitivního není.“

Pravidla ulice podle Ivany

Jak si to kdo udělá, tak to má.

Měj disciplínu - myj se a starej se o sebe.

Každý musí partě něčím přispět.

Neprovokuj.

Doklady měj vždycky u sebe.

Když vidíš policajta, nepij před ním.

Udržuj si místo, kde spíš, čisté.

Jdi si za svým.

Z ulice pryč

Před lety, kdysi hodně dávno, se mi zahleděl nějaký člověk z ulice zblízka do očí a řekl mi: „Ivano, já ti vidím v očích, že to budeš mít v životě těžké.“

Asi ani netušil, jakou měl tehdy pravdu. Tolikrát jsem utekla z domu, pak i z pasťáku. Nebo klidně policajtům z auta. Útěky byly moje. Chtěla jsem svobodu. A tehdy jsem si naivně myslela, že ji najdu na ulici – na hlavním nádraží, mezi alkoholiky.

Taky našla, ale v úplně jiné podobě, než bych si kdy představovala. Když nad tím tak přemýšlím, tak bych to dneska celé udělala jinak a určitě bych se velkým obloukem vyhnula chlastu.

Ivanka

Můj příběh začíná kousek od Rakovníka, kde jsem se narodila. S mámou a tátou jsme bydleli nedaleko – u hradu Křivoklát, kde moje teta dělala kastelánku. Já byla odmalička darebák, ráda jsem pochodovala po hradních prostorách, hrála si tam a občas chodila i tam, kam jsem neměla. Ale užívala jsem si to. To vždycky!

Táta mi říkával: „Tys měla bejt kluk!“

V mých šesti letech se s mámou rozvedli. Tehdy jsem moc nechápala, co se to děje, ale přestěhovali jsme se do Prahy, kde si máma našla nového přítele. Velké město, to bylo něco pro mě, úplně jiný život. Bydleli jsme v Nuslích a pak se přestěhovali do Letňan. Díky své odmala společenské povaze jsem vůbec neměla problém najít si nové kamarády. Furt jsme někde řádili.

Jednoho obyčejného dne jsme se jako děcka ve skupince strkali, já spadla na zem a pořádně se praštila do hlavy. Silnej otřes mozku. Vůbec si na to

nepamatuju, ale následek byl ten, že jsem trochu pomalejší. Ne že bych byla blbá, spíš prostě pomalá, ale projevovalo se to v některých předmětech – třeba v matice mi všechno trvalo dýl pochopit a od té doby se teda radši vždycky tisíckrát zeptám, než abych něco udělala špatně.

Byl to důvod, proč mě dali do zvláštní školy na ulici Na Jetelce.

Docela mě to tam sralo, nic mě nenaučili. Přistupovali tam ke mně jinak. Moji spolužáci byli hlavně cikáni, pamatuju si na jednoho, který mi řekl: „Jsi gadžovka, ty mezi nás nepatříš.“

To bylo něco pro mě, aby mi někdo říkal, kam patřím a kam ne. Šup, a už jsem byla v bahně – a hned jsem mezi ně patřila! Já byla hrozný dílo.

Od školy mám i další zranění, problémy s nohama. Tenkrát jsme se vsadili o nějaký peníze, že skočím z pětadvaceti schodů. A já skočila! Nedovedete si představit ten kotník, kterej jsem z toho pak měla. A jak to bolelo.

Učitelky mi sice nosily domů buchty a bylo to lážo plážo, ale přiznám se bez mučení – za ty prachy to teda rozhodně nestálo.

Byla jsem divoká. Dalo by se říct, že mé dětství mohlo zdánlivě připomínat naprostou idylku. Potíže začaly až časem. Máma mi o otci začala říkat, že zemřel, a proto se s ním už nemůžu vídat. Novej přítel byl hroznej.

Najednou tu byly dvě mladší sestry – blondýny – a já, zrzka po tátovi. V té době to měli zrzci těžký. Mně se za to smáli. Kdykoli byl nějaký průser, který třeba způsobily sestry, tak vynadáno jsem dostala já, přece jsem byla ta nejstarší! Rodiče mě často nějak trestali, odnášela jsem problémy za někoho jiného, což mě hrozně mrzelo.

Můj otčím na mě byl zlej, o něm hrozně nerada mluvím. Hlavně proto, že mi v šesti letech udělal tu nejhorší věc, kterou může dospělý člověk dítěti udělat. Z mého dětského života se stalo hotové peklo. Cítila jsem v sobě obrovskou křivdu, navždycky mě to proměnilo. Zdánlivě dobré dětství se mi zkomplikovalo. Hodně lidí v pubertě říká, že má špatný rodiče. Já měla blbý rodiče